

Cuviosul Iosif Isihastul in "Marturii din viata monahala", spune:
"Ce este mai murdar decat mandria si ce este mai rau mirositor decat necuratii demoni? Cu toate acestea, ii lasi sa te murdareasca. Este usor sa-i lasi sa vina si sa-ti strice toate zidurile de aparare. Sa vedem, insa, cum vei reusi sa-i alungi! Este usor sa primești gandurile rusinoase si murdare, dar sa vedem, dupa aceea, cum vei reusi sa te curatesti!" Si tot el mai zice: "Nimic altceva nu uraste mai mult Dumnezeu decat necuratia trupului, care vine din placerea cea fara de lege. Acela care desfraneaza cu gandurile rusinoase, miroase tot ca un caine mort. In timp ce acela care se lupta si isi pastreaza trupul curat si mintea neintinata de ganduri murdare, asa si rugaciunea lui se ridica la cer ca o tamaie bine mirositoare. Am vazut in fapt ceea ce iti spun acum. Nu exista alta jertfa mai bine mirositoare catre Dumnezeu ca neprihanirea trupului, care se dobandeste cu lupta infricosatoare si cu sange. Am multe de spus in legatura cu fericita neprihanire, ale carei roade le-am gustat, dar acum nici tu si nici surorile celelalte nu puteti sa le purtati. Acum, un singur lucru va spun: chiar si hainele celor care sunt curati raspandesc mireasma de bun miros in toata incaperea unde se afla, ca un vas de mir. Acesta este semn de la Dumnezeu pentru neprihanirea lor si pentru fecioria lor preasfintita."

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 6 - 12 IULIE 2015

Duminică 12 iulie: **Utrenie și Sfânta Liturhie** 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 - fix ; 917 592 2571 - mobil

ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN CELE DOUA AMERICI BISERICA SFÂNTUL NICOLAE

EVANGHELIA DIN DUMINICA A CINCEA DUPA RUSALII

In vremea aceea, trecând Iisus dincolo de mare, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați ieșind din morminte, aceștia erau foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chiniești? Departe de ei era o turmă mare de porci păscând. Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci. Atunci El le-a zis: Duceți-vă. Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și îndată, toată turma s-a aruncat de pe țârm în mare și a pierit în apă. Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplare cu demonizații. Și, iată, toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor. Și, intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa. (Matei 8, 28 - 34, 9, 1)

Interviu cu Patriarhul Pavle al Serbiei

- *Atunci când vine pe lume, mica făptură plâpândă care se cheamă om se înrtestează și începe să plângă. Știința își are explicația ei pentru acest fenomen. Noi însă am dori să cunoaștem părerea dumneavoastră în această privință: trebuie să vedem oare un simbol în acest prim strigăt care însoțește venirea pe lume a unei noi vieți?*

- Voi răspunde folosindu-mă de cuvintele pe care le-am auzit rostite de cineva, care cred că sunt valabile și pentru timpurile noastre, și pentru viitorime: „Când te-ai născut, toată lumea s-a bucurat, iar tu ai plâns. Străduiește-te să-ți duci viața în așa fel încât, când va veni sfârșitul, tu să te bucuri, și ceilalți să verse lacrimi.” Așa se cuvine să ne croim viața și așa se cuvine să și-o croiască oricare om care cugetă temeinic la existența sa. Să facem astfel încât la sfârșitul vieții noastre să nu avem a ne căi că ne-am înșelat și ne-am risipit-o zadarnic.

- *Am intitulat aceasta serie de emisiuni „în timp ce îngerii dorm”, gândindu-ne la copii, la aceste făpturi care ne fac să cugetăm la curăție, nevinovăție, bunătate. Cum este oare cu puțință ca astfel de făpturi plâpândă, curate și bune să se preschimbă uneori în oameni în stare de cele mai mari rele? Ce stă la originea pornirilor rele la om: genetica sau factorii externi?*

- Este adevărat că există, așa cum ați spus, o influență și o povară a eredității, a genelor, apoi a circumstanțelor vieții, mai întâi familiale, apoi sociale. Dar, până la urmă, totul depinde de fiecare ins. Având această libertate a noastră, putem să ne purtăm așa cum voiește Dumnezeu, Care pentru aceasta ne-a creat, ca făpturi, adică vrednice de numele de om. Dar putem să acționăm și în mod cu totul opus, așa cum spune filosoful Bozidar Knezevic, atunci când afirmă că omul este o făptură care poate bucura și pe Dumnezeu, și pe diavol. Lucrul acesta ne trimite la cuvintele lui Hristos: Ce-i va folosi omului dacă va câștiga lumea întreagă, dar sufletul său și-l va pierde? Care va fi plata celui care se leapădă de sufletul său? Ce poate pune în locul sufletului? Despre aceasta este vorba. Omul trebuie să fie conștient că nu are decât o singură viață de trăit și că trebuie să se folosească cât mai bine de ea, gândindu-se la rațiunile pentru care Dumnezeu ne-a creat. Ne-a creat ca să ne facă părtași la fericirea vieții celei veșnice, în sânul împărăției Lui

- *Prafericirea Voastră, se pare însă că e lesnicioasă și ușoară calea care duce la păcat, iar cea care duce la virtute este anevoioasă și grea. Biserica ne învață că există căi strâmte și căi largi. Care sunt aceste căi?*

- Dumnezeu cel Preaînalt ne spune dinainte că strâmță și anevoioasă este calea și puțini sunt cei care merg pe ea. Iar pentru că largă este calea ce duce la pierzare, mulți sunt cei ce o află. Că urmăm o cale sau alta depinde de noi. Că nouă, așa cum suntem, ne este mai lesne să umblăm pe calea păcatului, cea largă, decât pe calea cea strâmță, ne-a tâlcuit un om de mare înțelepciune. Cu adevărat, pe un drum care urcă nu se poate înainta fără trudă și sudoare, fiindcă trebuie învinsă gravitația; dar când este să aluneci de pe un zid sau de pe un acoperiș, nu trebuie să faci vreun efort ca să cazi și să pieri. La ce-i folosește omului că toate-i sunt ușoare și simple, dacă la sfârșit îl așteaptă pieirea? Dacă am avut de întâmpinat greutăți și am făcut tot ceea ce se cuvenea să facem, nu vom avea niciodată de ce să ne căim. Despre aceasta este vorba. Cu adevărat, calea care duce către virtute este anevoioasă, și Hristos ne-a spus că este așa: Cine voiește să vină după Mine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Iar urmându-L pe Hristos, să știm bine că vom avea de înfruntat încercări și ispite, care nu se sfârșesc decât în împărăția cerească, în fericirea din împărăție.

- *Prafericirea Voastră, nu este simplu să duci o viață cu adevărat întemeiată pe principiile creștine. Credeți că tot așa este și pentru noi, cei care trăim în lume?*

- Il avem pe Evanghelistul Ioan, care ne vorbește despre aceasta, iar poruncile lui Dumnezeu nu sunt greu de urmat. Numai că nouă, în starea în care suntem, ni se par greu de împlinit. De ce? Pentru că am dobândit deprinderi rele, care ne împovărează mult mai mult decât facerea de bine. Dacă, de pildă, am deprins obiceiul de a fuma - drogul cel mai la îndemână -, devenim sclavii lui și nu ne mai putem opri. Dar nu este vorba numai de obișnuință, ci de faptul că este un drog care pătrunde în celule - căci, potrivit alcătuirii noastre, sângele și oxigenul pătrund în plămâni și se răspândesc în tot organismul -, și fumătorul nu mai poate respira un aer curat. De aceea, este foarte greu să scapi de relele deprinderi care pătrund în tine. Hristos spune: Dacă ochiul tău te smintește,

scoate-l și aruncă-l de la tine, căci este mai bine să intri fără un ochi în împărăția cerească, decât, având amândoi ochii, să mergi la moarte și la pacat. A te libera de relele deprinderi, de păcate, este ca și cum ți-ai scoate un ochi ori ți-ai tăia o mână. E greu și dureros de îndurat, pentru că săvârșim o silnicie contra propriei noastre firi. Fiindcă ne-am deprins cu păcatele. Trebuie, așadar, să violentăm violența, ca să vorbim în limbaj modern, pentru a scăpa de această silnicie. A fi creștin este întotdeauna cu puțință, dar nu putem rămâne creștini în mod mecanic și superficial, căci mai întâi trebuie să ne eliberăm de relele noastre deprinderi, apoi, cu multe strădanii, să dobândim bunele deprinderi.

- *Prafericirea Voastră, vorbim adesea despre bine. Totuși, se întâmplă ca bunătatea să fie socotită totuna cu naivitatea și prostia. De fapt, scopul nu este numai să fii bun, ci să pui alături de acest concept și alte valori.*

- Domnul Iisus ne spune lucrul acesta: Vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Este o realitate că, trăind în această lume cufundată deplin în rău, creștinul se simte ca un miel printre lupi. Mielul care se află între lupi este de două ori primejdut: întâi, că lupii se reped asupra lui și-l sfășie - dar Hristos nu pentru asta ne-a trimis în lume, ca să fim sfășiați și să pierim. Apoi, că-i vine gândul că printre lupi nu se poate trăi decât purtându-se ca lupul și începe să-și ascută dinții și să-și scoată ghearele, adică mielul învață să urle ca lupul și se preschimbă în lup. Dar, iarăși, nu pentru asta ne-a trimis Hristos în lume. Și El ne dă soluția: Fiți așadar înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbelii. Iată că mintea și înțelepciunea sunt ca un fel de ochi lăuntric, un ochi cu care putem privi, pe lângă ochii trupești cu care privim această lume, cum privesc muștele și albinele cu miile lor de ochi. Avem un văz lăuntric, pe care muștele și albinele nu-l au și nu se pot folosi de el, în timp ce noi putem. Dar inteligența - acest văz lăuntric - este rece, rațiunea este rece, insensibilă. În vreme ce bunătatea este caldă, afectuoasă, dar oarbă; după cum zice poporul: „Omul prea bun e om nebul.” Dacă omul este bun, dar lipsit de minte, oricine se poate folosi de el ca să-l înșele... Dar luând aminte la cuvintele lui Hristos: Fiți înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbelii, realizăm că trebuie să sporim în înțelegere, dar deopotrivă și în bunătate. Așa se menține echilibrul minții. Bunătatea și înțelepciunea sunt astfel bine cumpănite. În Vechiul Testament (III Regi 3,16-28) aflăm o istorisire despre două femei care, locuind în aceeași casă, au născut fiecare câte un prunc; într-o noapte, pruncul uneia dintre ele însă moare din neglijența mamei; aceasta pune pe furie pruncul ei mort în patul celeilalte și ia pruncul aceleia; sculându-se aceea, vede lângă ea pruncul mort, dar, uitându-se mai bine, își dă seama că nu este fiul ei. Și venind înaintea regelui, cere să i se facă dreptate. Și se certau între ele, spunând fiecare că al ei este pruncul viu, iar pruncul mort, al celeilalte. Atunci regele poruncește să se aducă o sabie și să se taie pruncul cel viu în două, și să se dea fiecărei femei câte o jumătate. Insa femeia al căreia era cu adevărat copilul cel viu îi spune regelui: „Rogu-mă, domnul meu, dați-i ei acest prunc viu și nu-l omorâți!” - căci i se rupea inima de mila fiului ei. Atunci regele a zis: „Dați-i acesteia copilul cel viu, că aceasta este mama lui!” Oare nu era dreptă hotărârea dintâi, să i se dea fiecărei câte o jumătate? Dar așa cum spune adagiul latin: Summum jus, summa injuria (Suprema dreptate este o supremă nedreptate). O dreptate absolută se preschimbă ușor în nedreptate, mai ales atunci când se și aplică.

- *Prafericirea Voastră, tocmai ați vorbit despre această „jumătate” a fiecăreia. Or, de-a lungul vieții, fiecare dintre noi își caută „jumătatea”, adică dragostea. Biserica înfățișează căsătoria ca una dintre Sfintele Taine, iar Sfânta Scriptură spune că bărbatul și femeia sunt un singur trup (Facerea 2, 24). Ce înseamnă lucrul acesta, mai precis?*

- Aceasta înseamnă că cei doi sunt complementari din punct de vedere fizic, dar sunt două personalități independente. Iubirea este cea care trebuie să mențină unitatea căsniciei. Nu mă gândesc numai la iubirea fizică, ci la iubirea creștină care îi unește pe cei doi, care duce la nașterea de prunci, iubirea despre care Apostolul Pavel spune că nu se stinge niciodată. Prorociile încetează și pier, pentru că devin realitate; iubirea dăinuie, pentru că nu este nimic mai presus de ea în care să se schimbe. Credința se preschimbă și ea în vederea celor crezute, nădejdea, în vederea celor nădăjduite, dar iubirea nu se schimbă și nu se preschimbă, ci dăinuie veșnic - căci Dumnezeu este iubire, iar cine rămâne în iubire, rămâne întreg în Dumnezeu. E vorba, firește, de iubirea cea desăvârșită, spre care trebuie să tindem necontenit. Dar dacă nu ne-am face un țel din desăvârșirea aceasta, cum ne-am putea apropia de ea?

(continuare în numărul viitor)